

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การปฏิรูปการศึกษาในประเทศไทยเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 มีการกำหนดวิสัยทัศน์ของความสำเร็จไว้ในปี พ.ศ. 2550 กำหนดหลักการ และองค์ประกอบของการปฏิรูปการศึกษา 4 ด้าน มีการปรับทิศทางการปฏิรูปการศึกษา 2 ครั้ง ในปี พ.ศ. 2542 และ พ.ศ. 2545 ปัจจุบันองค์ประกอบของการปฏิรูปการศึกษา ปรับตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มี 5 ด้าน เรียกว่า ปัญจปฏิรูป

ในการปฏิรูปการศึกษาเพื่อให้ประสบผลสำเร็จนั้น ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในการจัดและบริหารการศึกษา มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะผู้นำซึ่งเป็นผู้บริหารการศึกษาและผู้บริหารสถานศึกษา จำต้องมีความรู้ ความสามารถ ในการปรับเปลี่ยนสาระเนื้อหาขององค์การทางการศึกษา (ธีระ รุญเจริญ. 2550 : 176)

ผู้บริหารที่เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงสู่คุณภาพการศึกษา ในฐานะผู้นำยุคใหม่ที่เน้นการปฏิรูปต้องเป็นผู้นำคุณภาพ เพราะผู้นำที่ไม่มีความรู้ความสามารถ ขาดความเข้าใจในด้านคุณภาพ แล้วอาจจะนำองค์กรสู่ความล้มเหลวและหลงทางได้ (สมเดช สีแสง. 2549 : 139)

ผลการวิจัยศึกษาประสิทธิภาพการใช้ครู พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นบุคลากรที่สำคัญที่สุด ที่จะเอื้อให้ครูมีประสิทธิภาพ ผู้บริหารมีอิทธิพลต่อการสร้าง โอกาส และกระตุ้นให้ครูและนักเรียน ได้เรียนรู้ร่วมกัน ผู้บริหารที่มีลักษณะเป็นผู้นำ มีความรู้ และความตั้งใจ เสริมสร้างสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ประสานความร่วมมือทำให้บรรยากาศในโรงเรียนส่งผลดีต่อการปฏิบัติงานของครู ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนในที่สุด (ภาวิณี ศรีสุขวัฒนานันท์ และคณะ. 2538 : บทคัดย่อ) สอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า ปัจจัยที่เอื้อต่อการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ของโรงเรียนคือผู้บริหาร ซึ่งมีความจริงใจและตั้งใจจริงเพื่อประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ โรงเรียนต้องมีแนวคิดหลักและจุดร่วมในการพัฒนา มีระบบการนิเทศภายใน มีการบริหารจัดการที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลง เน้นการมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย ส่งเสริมการเรียนรู้ของครู ซึ่งล้วนเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานของผู้บริหาร หรือภาวะผู้นำ (ทิสนา เขมมณี และคณะ. 2544 : บทคัดย่อ)

ฟูลแลน (Fullan. 2006 : 6) ได้ให้แนวคิดในการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงในชั้นตอนหนึ่ง คือ การพัฒนาวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้การพัฒนาวัฒนธรรมการเรียนรู้เป็นกลยุทธ์ที่ออกแบบการเรียนรู้ให้กับคนเราให้สามารถเรียนรู้ในทุกที่ (มิติของความรู้) และนำความรู้ขึ้นมาปรับปรุงตนเอง (มิติแห่งการเรียนรู้) ซึ่งกลยุทธ์ในการเรียนรู้จำเป็นต้องเกี่ยวเนื่องไปถึงการพัฒนา

ชุมชนแห่งการเรียนรู้ในระดับพื้นที่ ระดับโรงเรียน และระดับชุมชน การเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้
อื่นที่อยู่ภายนอก

เซอร์จิโอวานนิ (SergioVanni) (สุเทพ พงศ์ศรีวัฒน์, 2551 : 9) ได้ให้ความสำคัญและถือเป็นจุดเน้นที่ต้องการให้โรงเรียนเปลี่ยนไปเป็น ชุมชนที่ชัดเจนในวัตถุประสงค์ ที่มีคุณลักษณะของ
ความเอื้ออาทร มีการเรียนรู้ มีความเป็นวิชาชีพ มีความเป็นกัลยาณมิตรเชิงวิชาการหรือมีวิสัยทัศน์
ต่อกัน มีจิตใจใฝ่การแสวงหา คำตอบ และมีบรรยากาศเช่นนี้ครอบคลุมทั่วถึงทั้งโรงเรียน โดย
เซอร์จิโอวานนิ เชื่อว่าชุมชนที่ชัดเจนในวัตถุประสงค์ จะเป็นสถานที่ซึ่งสมาชิกทุกคนยึดเหนี่ยว
ผูกพันต่อกันด้วยอุดมการณ์ร่วมและมีระบบที่สถานหรือแนวทางปฏิบัติของตนเองที่ใช้เพื่อเป็น
เครื่องสนับสนุนให้เกิดการเป็นชุมชนขึ้น ทั้งนี้ การมีอุดมการณ์ร่วมกัน (รวมถึงมีวิสัยทัศน์ร่วม)
จะช่วยผูกมัดให้ทุกคนรวมกันเป็นชุมชนและให้การช่วยเหลือต่อกัน มีความเข้าใจถึงเหตุผลและ
ความจำเป็นของการดำรงชีวิตและการทำงานร่วมกันแบบชุมชน

ชุมชนแห่งการเรียนรู้ระดับวิชาชีพ ซึ่งประกอบด้วยครูผู้สอนและผู้บริหารของโรงเรียน
โดยชุมชนแห่งการเรียนรู้ในระดับที่สองจะมีลักษณะเด่นตรงที่มีการจัดตั้งสิ่งที่เรียกว่า ชุมชนทาง
วิชาชีพ ซึ่งเป็นกลไกสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของการเป็นโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ การมีชุมชน
แห่งวิชาชีพจะช่วยส่งเสริมให้ผู้ปฏิบัติงานทั้งครูผู้สอนและผู้บริหารได้ใช้หลักการแห่งวิชาชีพ
ของตน ไปเพื่อการปรับปรุงด้านวิธีสอน และด้านทักษะภาวะผู้นำ โดยใช้วิธีการศึกษาค้นคว้า
การวิเคราะห์ที่ตรงตรง การใช้วิธีเสวนา และการได้รับข้อมูลย้อนกลับที่แต่ละคนมีต่อกันกลับคืนมา
เป็นต้น

ในการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ (Speck, 1999 : 122-123) ผู้บริหารต้องใช้กระบวนการ
ความร่วมมือกระตุ้นการมีปฏิสัมพันธ์และเชื่อมโยงระหว่างครู ให้เกิดวิสัยทัศน์ร่วมของโรงเรียน
องค์ประกอบของกระบวนการความร่วมมือเป็นการรวมเอาความเป็นหมู่คณะ การแลกเปลี่ยนภาวะ
ผู้นำและการตัดสินใจ การวางแผน การสะท้อนกลับ และการประเมินผล ความเกี่ยวข้องกับ
ผู้ปกครองและชุมชน เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ครูจะต้องได้รับ
การพัฒนาไปสู่มืออาชีพที่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเองที่จะปรับปรุงการเรียนรู้สำหรับนักเรียน
การสร้างโรงเรียนให้เป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้เป็นเรื่องยากและใช้เวลานาน เริ่มต้นด้วยวิสัยทัศน์
ส่วนบุคคลของผู้บริหารเกี่ยวกับการเป็น โรงเรียน และพัฒนาไปสู่วิสัยทัศน์ร่วมสำหรับชุมชน
โรงเรียนโดยผ่านการนิยามที่ชัดเจนและมีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติร่วมกันของผู้บริหาร นักเรียน ครู
สมาชิกในคณะทำงาน และบุคคลอื่นๆ ในชุมชน

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายพทุษธานี เขต 2 ได้กำหนด วิสัยทัศน์ พันธกิจ
เป้าประสงค์ กลยุทธ์ จุดเน้น เป้าหมายและตัวชี้วัดความสำเร็จ เพื่อพัฒนา องค์กรให้สอดคล้องกับ

นโยบายของ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายของรัฐบาล แผนพัฒนาของ กระทรวงศึกษาธิการ แผนปฏิบัติการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และหน่วยงาน อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายพทุมธานี เขต 2. 2554 : 9-15)

คตินิยมในการปฏิบัติงาน คือ ยึดมั่นนโยบาย ใส่ใจต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมั่นเพียรเรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง

วิสัยทัศน์ คือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายพทุมธานี เขต 2 มุ่งมั่นในการ ระดมสรรพกำลัง ร่วมกันเพื่อเพิ่มโอกาสการเรียนรู้ มุ่งสู่คุณภาพของผู้เรียน

พันธกิจ ได้แก่ ส่งเสริมให้สถานศึกษาพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้มีคุณภาพตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดสรรโอกาสให้กับประชากรวัยเรียนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดม สรรพกำลังเพื่อพัฒนาการศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษา พัฒนาคุณภาพการบริหารสถานศึกษาให้อยู่ ในเกณฑ์มาตรฐานระดับชาติ ครูและบุคลากรทางการศึกษาปฏิบัติงานตามนโยบายของ กระทรวงศึกษาธิการ และสพฐ.

เป้าประสงค์ ได้แก่ ผู้เรียนทุกคนมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานและพัฒนา ผู้คุณภาพมาตรฐานสากล ประชากรวัยเรียนทุกคนได้รับโอกาสในการศึกษาขั้นพื้นฐาน 15 ปี อย่างมีคุณภาพและทั่วถึง ระดมสรรพกำลังเพื่อพัฒนาการศึกษาให้กับผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ สถานศึกษาในสังกัดมีความสามารถในการจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพตามมาตรฐาน การศึกษาชาติ ครูและบุคลากรทางการศึกษาสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเต็มศักยภาพ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายพทุมธานี เขต 2 และสถานศึกษามีความเข้มแข็ง ในการ บริหารจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ

กลยุทธ์ ได้แก่ พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานตามหลักสูตรและ ส่งเสริมความสามารถทางเทคโนโลยีเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ปลูกฝังคุณธรรม ความสำนึก ในความเป็นชาติไทยและวิถีชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียง ขยายโอกาสทางการศึกษาให้ ทั่วถึง ครอบคลุม ผู้เรียนได้รับโอกาสในการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ พัฒนาครูและบุคลากรทางการ ศึกษาทั้งระบบ ให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่าง มีคุณภาพ พัฒนาประสิทธิภาพการบริหาร จัดการศึกษา เน้นการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาจังหวัดยพทุมธานี

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า ในยุคปฏิรูปการศึกษาซึ่งต้องมีการเปลี่ยนแปลงทาง การศึกษาขั้นนั้น ในเรื่องการกระจายอำนาจ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีความเป็นผู้นำ การเปลี่ยนแปลง จำเป็นต้องสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นในโรงเรียน เป็นเรื่องใหม่ที่สำคัญ และยากต่อการปฏิบัติแต่เป็นกระบวนการสำคัญที่ขาดไม่ได้ที่จะทำให้โรงเรียนกลายเป็นชุมชนแห่ง

การเรียนรู้ ซึ่งผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องตระหนักถึงและมองหาแนวทางในการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ โดยเฉพาะระดับวิชาชีพ ที่จะต้องมีการจัดตั้งชุมชนทางวิชาชีพขึ้น ซึ่งเป็นกลไกสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของการเป็นโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ และสภาพของแนวทางการพัฒนาการศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 ในปัจจุบันยังไม่มีแนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่เป็นคำตอบที่ชัดเจนที่เหมาะสมกับบริบทของสถานศึกษา ซึ่งจะส่งผลให้การปฏิบัติการศึกษาไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากขาดกลไกที่สำคัญอย่างหนึ่งไป นั่นคือ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสังเคราะห์และนำเสนอแนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 เพื่อให้ได้คำตอบที่เป็นข้อมูลและเป็นแนวทางซึ่งเป็นที่ยอมรับ เหมาะสม และเป็นไปได้ในการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ สำหรับผู้บริหารสถานศึกษานำไปปรับใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อนำเสนอแนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 โดยมีวัตถุประสงค์ย่อยดังนี้

1. เพื่อสร้างแนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2
2. เพื่อศึกษาความเหมาะสมของแนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2
3. เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของแนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2

ความสำคัญของการวิจัย

ในเชิงปฏิบัติผู้บริหารสถานศึกษาสามารถนำแนวทางแนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 ไปสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนของตนเองได้ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งในยุคปฏิบัติการศึกษา ในการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง โดยจะนำไปสู่การสนับสนุนส่งเสริมการปฏิบัติงานวิชาชีพของครูผู้สอน ให้มีคุณภาพ ประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่สูงยิ่งขึ้น มีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมของการทำงานที่ดีต่อกันของทุกฝ่าย เพื่อคุณภาพการศึกษาที่ดีและยั่งยืนต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

1. หน่วยในการวิเคราะห์ / หน่วยในการศึกษา (Unit of Analysis)

ผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2

2. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกตามขั้นตอนของการวิจัย ได้ดังนี้

2.1 ขั้นสร้างแนวทางทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประชากร ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีคุณสมบัติ เป็นผู้ที่มีวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาเอก สาขาการบริหาร การศึกษา

2.2 ขั้นศึกษาความเหมาะสมของแนวทางทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประชากร ได้แก่ ผู้ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการหรือรองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 จำนวน 12 คน

2.3 ขั้นศึกษาความเป็นไปได้ของแนวทางทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 จำนวน 67 คน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาจากประชากรทั้งหมด

3. ตัวแปรที่ศึกษา

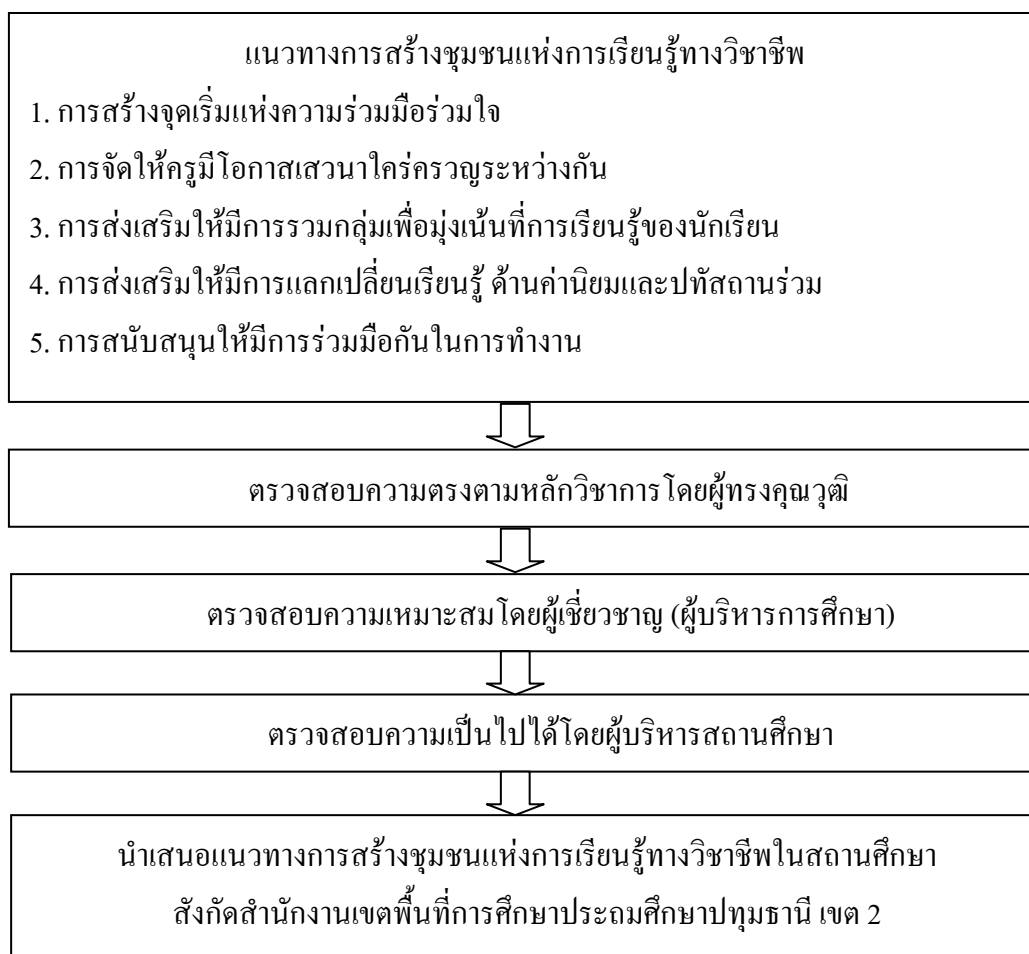
3.1 แนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

3.2 ความเหมาะสมของแนวทางทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

3.3 ความเป็นไปได้ของแนวทางทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

4. กรอบความคิดในการวิจัย

กรอบความคิดในการวิจัยหรือขอบข่ายเนื้อหาของประเด็นการวิจัย หรือตัวแปรที่ศึกษา การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ประมวลแนวคิดเกี่ยวกับชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ของนักวิชาการ หลากๆ ท่าน สังเคราะห์สรุปเป็นกรอบแนวคิด และนำเสนอเป็นแนวทางทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 เป็นกรอบความคิดในการวิจัยได้ 5 ด้าน ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบความคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ หมายถึง วิธีการปฏิบัติที่ได้จากการวิเคราะห์ สังเคราะห์ แนวคิดและหลักการการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของผู้บริหารสถานศึกษา เพื่อใช้สร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษา 5 ด้าน คือ การสร้างจุดเริ่มแห่งความร่วมมือร่วมใจ การมีโอกาสเสวนาใคร่ครวญระหว่างกัน การมุ่งเน้นที่การเรียนรู้ของนักเรียน การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ด้านค่านิยม และปทัสถานร่วม และการร่วมมือกันในการทำงาน

2. การสร้างจุดเริ่มแห่งความร่วมมือร่วมใจ หมายถึง ส่งเสริมให้ครูมีการปรับปรุง และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง สนับสนุนให้ครูมีการร่วมมือกันวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน สนับสนุนการทำงานเป็นทีมของครู เป็นต้น

3. การจัดให้ครูมีโอกาสเสวนาใคร่ครวญระหว่างกัน หมายถึง นำประเด็นปัญหาจากการปฏิบัติงานของครูมาพูดคุยแลกเปลี่ยนระหว่างกัน ยอมรับฟังความคิดเห็นจากเพื่อนครูแต่ละคน ระหว่างการพูดคุย จัดเวลาเพื่อร่วมกันพิจารณาหากกลยุทธ์ใหม่ๆ ด้านการสอนที่เหมาะสมให้กับครู สนับสนุนให้ครูมีการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา และเป็นผู้เรียนรู้ร่วมไปกับนักเรียน เป็นต้น

4. การส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเพื่อมุ่งเน้นที่การเรียนรู้ของนักเรียน หมายถึง สนับสนุนให้ครูเห็นความสำคัญกับกิจกรรมที่สร้างความเจริญก้าวหน้าของผู้เรียน ส่งเสริมให้ครู กระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้น และเป็นผู้ร่วมสร้างองค์ความรู้ ส่งเสริมให้ครูมีการจัด กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิด มากกว่าการจำ เป็นต้น

5. การส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ด้านค่านิยมและปทัสถานร่วม หมายถึง ดำเนินการให้ครูเข้าใจถึงค่านิยมและความสำคัญทางการศึกษาในการปฏิบัติการกิจของโรงเรียน ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน เพื่อจัดทำวัตถุประสงค์และวิสัยทัศน์ที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้เป็น สำคัญ ส่งเสริมค่านิยมที่มีความเอื้ออาทร ห่วงใย ช่วยเหลือและร่วมมือต่อการในการปฏิบัติงานและ การดำเนินชีวิตประจำวันของครู เป็นต้น

6. การสนับสนุนให้มีการร่วมมือกันในการทำงาน หมายถึง ส่งเสริมให้ครูเป็นทั้งผู้ให้ ข้อมูลและเป็นที่ปรึกษา ในระหว่างที่ให้ความช่วยเหลือเพื่อนครูด้วยกันส่งเสริมการแลกเปลี่ยน ข้อมูลสารสนเทศและตัดสินใจในงานที่ทำร่วมกัน เป็นต้น

7. ความเหมาะสมของแนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ หมายถึง ระดับของความสอดคล้องระหว่างแนวทางกับสภาพบริบททางด้านการศึกษา เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและเทคโนโลยีของจังหวัดปทุมธานี ตามความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษา ซึ่งสอวค วัดค่าได้ด้วยแบบสอบถามประเภทมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

8. ความเป็นไปได้ของแนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ หมายถึง ระดับของความสามารถที่จะนำไปปฏิบัติภายใต้กับศักยภาพความพร้อมทั้งทางด้านกำลังคน งบประมาณ ทรัพยากร และกระบวนการบริหารของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ปทุมธานี เขต 2 ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งสอวค วัดค่าได้ด้วยแบบสอบถาม ประเภทมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ที่ผู้วิจัยสร้างไว้

9. ผู้ทรงคุณวุฒิ หมายถึง ผู้ที่มีวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาเอก สาขาการบริหาร การศึกษา

10. ผู้บริหารการศึกษา หมายถึง ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ปทุมธานี เขต 2 หรือรองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2

11. ผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง ผู้บริหารโรงเรียนของรัฐบาล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 และผู้นำการเปลี่ยนแปลงในยุคลปฏิรูปการศึกษา ในการนำแนวทางการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องตามหลักวิชาการ ความเหมาะสม และมีความเป็นไปได้ ไปปรับใช้ให้เหมาะสมในสถานศึกษาของตนเอง